

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ Β' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΣΠΕΡΑΣ

**Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἔορτῆς γ'
Ὕχος α' Τῶν οὐρανίων ταγμάτων [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)**

Δικαιοσύνης ἐσθῆτα, περιβαλλόμενοι λευκήν ύπερ χιόνα, τῇ παρούσῃ τοῦ Πάσχα, ἡμέρᾳ εὐφρανθῶμεν,
ἐν ᾧ ὁ Χριστός, δικαιοσύνης ώς ἥλιος, ἐκ τῶν νεκρῶν ἀνατείλας πάντας ἡμᾶς, ἀφθαρσίᾳ
κατεφαίδρυνεν.

Ἡ βασιλὶς καὶ κυρία, τῶν ἔορτῶν Ἔορτή, ἡ νῦν ἐστὶν ἡμέρα ἣν ἐποίησεν ὄντως, ὁ Κύριος, ἐν ταύτῃ, ὡς
ψάλλει Δαυίδ, μυστικῶς εὐφρανθῶμεν λαοί· τῶν γὰρ θυρῶν κεκλεισμένων τοῖς Μαθηταῖς, τὴν εἰρήνην
ἔδωρήσατο.

Ἡ τοῦ Θωμᾶ ἀπιστία τὴν κοσμοσώτειραν, τοῦ θεανθρώπου Λόγου, τὴν ἐξ Ἀδου κευθμῶνος, Ἔγερσιν
πιστοῦται, τρῆσιν χειρῶν, καὶ ποδῶν τολμηρότερον, ἐμψηλαφῶσα πρὸς πίστωσιν κοσμικήν, δεξιᾷ τῇ
φιλοπράγμονι.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ὕχος β'

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐπιστὰς ὁ Ἰησοῦς τοῖς Μαθηταῖς, ἀφοβίαν καὶ εἰρήνην ἐδίδου, εἴτα λέγει τῷ
Θωμᾷ· Τί μοι ἀπιστεῖς ὅτι ἀνέστην ἐκ νεκρῶν, φέρε ὅδε τήν χειρά σου, καὶ βάλε εἰς τήν πλευράν μου,
καὶ ἵδε· σοῦ γὰρ ἀπιστοῦντος, οἱ πάντες ἔμαθον τὰ πάθη καὶ τὴν Ἀνάστασίν μου, κράζειν μετὰ σοῦ, ὁ
Κύριος μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

**Στιχηρὰ τῆς Ὁκτωήχου
Ὕχος α' Σταυρώσιμον**

Ἄρρηκτον τεῖχος ἡμῖν ἐστιν, ὁ τίμιος Σταυρὸς ὁ τοῦ Σωτῆρος· ἐν αὐτῷ γὰρ πεποιθότες σωζόμεθα
πάντες.

Ἀναστάσιμον

Τὰς ἐσπερινὰς ἡμῶν εὐχάς, πρόσδεξαι ἄγιε Κύριε, καὶ παράσχου ἡμῖν, ἀφεσιν ἀμαρτιῶν, ὅτι μόνος εῖ ὁ
δείξας, ἐν κόσμῳ τὴν Ἀνάστασιν.

Μαρτυρικὸν

Τῇ πρεσβείᾳ Κύριε, πάντων τῶν Ἀγίων καὶ τῆς Θεοτόκου, τὴν σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν καὶ ἐλέησον ἡμᾶς
ὡς μόνος οἰκτίρμων. [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Δόξα... Καὶ νῦν... Ὕχος πλ. δ'

Ἄψαι Θωμᾶ τῆς πλευρᾶς τῇ χειρὶ, λέγει Χριστός, καὶ τοὺς τύπους τῶν ἥλων δεῦρο ψηλάφησον, πίστει
ἐρεύνησον καὶ γίνου μοι πιστὸς καὶ μὴ γίνου ἀπιστος, ὁ δὲ Θωμᾶς, τῷ δακτύλῳ ώς ἤψατο τοῦ
Δεσπότου, μέγα ἀνεβόησε· Σύ μου Θεὸς καὶ Κύριος, εὔσπλαγχνε, δόξα σοι.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ Β' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΪ

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν

**Καθίσματα τῆς Ὁκτωήχου
Σταυρώσιμον Ὅχος α'
Τοῦ λίθου σφραγισθέντος [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)**

Τοῦ Σταυροῦ σου τὸ ξύλον προσκυνοῦμεν φιλάνθρωπε, ὅτι ἐν αὐτῷ προσηλώθης ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων,
Παράδεισον ἡνέφξας Σωτὴρ τῷ πίστει προσελθόντι σοι Ληστῇ, καὶ τρυφῆς κατηξιώθη, ὄμολογῶν σοι·
Μνήσθητί μου Κύριε· Δέξαι ὥσπερ ἐκεῖνον καὶ ἡμᾶς, κραυγάζοντας· Ἡμάρτομεν, πάντες τῇ
εὐσπλαγχνίᾳ σου, μὴ ὑπερίδης ἡμᾶς.

Ἀναστάσιμον

Τὸν τάφον σου Σωτὴρ, στρατιῶται τηροῦντες, νεκροὶ τῇ ἀστραπῇ, τοῦ ὀφθέντος Ἀγγέλου, ἐγένοντο
κηρύττοντος, γυναιξὶ τὴν Ἀνάστασιν· Σὲ δοξάζομεν, τὸν τῆς φθορᾶς καθαιρέτην, σοὶ προσπίπτομεν, τῷ
ἀναστάντι ἐκ τάφου, καὶ μόνῳ Θεῷ ἡμῶν.

Μαρτυρικὸν

Ἀθλήσεως καύχημα καὶ στεφάνων ἀξίωμα, οἱ ἔνδοξοι Ἀθλοφόροι περιβέβληνταί σε Κύριε· καρτερίᾳ

γάρ αἰκισμῶν, τοὺς ἀνόμους ἐτροπώσαντο, καὶ δυνάμει θεϊκῇ, ἐξ οὐρανοῦ τὴν νίκην ἐδέξαντο, αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις ἐλευθέρωσον τοῦ ἀοράτου ἐχθροῦ Σωτῆρ, καὶ σῶσόν με.

Σταυροθεοτοκίον

Τὸν τάφον σου Σωτὴρ [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Ἡ ἄσπιλος ἀμνάς, τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα, κρεμάμενον νεκρὸν ἐπὶ ξύλου ὥρῶσα, θρηνοῦσα ἐφθέγγετο, μητρικῶς ὀλολύζουσα· Πῶς ἐνέγκω σου τὴν ὑπὲρ λόγον Υἱέ μου, συγκατάβασιν, καὶ τὰ ἐκούσια Πάθη, Θεὲ ὑπεράγαθε.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τῆς Ἔορτῆς

Ὕχος α' Τὸν τάφον σου Σωτὴρ [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Μακάριος εῖ σὺ τὰς πληγὰς ψηλαφήσας, τῆς κρείττονος πλευρᾶς, τοῦ τὸ μέγιστον τραῦμα, τοῦ Ἄδαμ ἰατρεύσαντος, καὶ ἡμῖν τοῖς πιστεύσασι, τὸν ἀνώλεθρον, μακαρισμόν προξενήσας, μόνοις ρήμασι, τοῖς τῶν σεπτῶν Ἀποστόλων, τὴν τούτου Ἀνάστασιν. (**Δίς**)

Εἰς τὸν Αἴνους

Στιχηρὰ τῆς Ὁκτωήχου

Ὕχος α' Σταυρώσιμον

Διὰ τοῦ Σταυροῦ σου Χριστέ, μία ποίμνη γέγονεν Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, καὶ μία Ἐκκλησία, οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ ἀγάλλεται, Κύριε, δόξα σοι. (**Δίς**)

Ἀποστολικὸν

Ὑμνοῦμέν σου Χριστὲ τὸ σωτήριον Πάθος καὶ δοξάζομέν σου τὴν Ἀνάστασιν.

Μαρτυρικὸν

Τοὺς Ἀθλοφόρους τοῦ Χριστοῦ, δεῦτε λαοὶ ἅπαντες τιμήσωμεν, ὕμνοις καὶ ώδαις πνευματικαῖς, τοὺς φωστῆρας τοῦ κόσμου, καὶ κήρυκας τῆς πίστεως, τὴν πηγὴν τήν ἀέναον, ἐξ ἣς ἀναβλύζει τοῖς πιστοῖς τὰ ίάματα. Αὐτῶν ταὶς ἱκεσίαις, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην δώρησαι τῷ κόσμῳ σου, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ὕχος πλ. δ'

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, τῶν Μαθητῶν συνηθροισμένων, ἐπέστη ὁ Σωτὴρ οὗ ἦσαν συνηγμένοι, καὶ στὰς ἐν μέσῳ αὐτῶν, λέγει τῷ Θωμᾶ· Δεῦρο ψηλάφησον, καὶ ἵδε τούς τύπους τῶν ἥλων, ἔκτεινόν σου τὴν χεῖρα, καὶ ἄψαι τῆς πλευρᾶς μου, καὶ μὴ γίνου ἀπιστος ἀλλὰ πίστει κήρυξον, τὴν ἐκ νεκρῶν μου Ἀνάστασιν.

Στιχηρὰ Προσόμοια

Ὕχος δ' Ως γενναῖον ἐν Μάρτυσιν [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Σταυρωθεὶς τὸν Παράδεισον, τοῖς ἀνθρώποις ἡνέφεξας, καὶ νεκροὺς συνήγειρας, ἡ ζωὴ ἡμῶν, καὶ ἐξανέστης τὸν θάνατον, ἐλὼν τῇ δυνάμει σου, καὶ συνῆψας οὐρανοῖς, ἀληθῶς τὰ ἐπίγεια καὶ ἐπλήρωσας, θυμηδίας ἀπλέτου, Θεοῦ Λόγε, τὸν χορὸν τῶν Ἀποστόλων, τούτοις εἰρήνην φθεγξάμενος.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ρήματα αὐτῶν.

Ἡ φθορὰ ἐξωστράκισται· ἀφθαρσία ἐξήνθησεν· ὁ δεσμὸς ὁ χρόνιος διαλέλυται, οἱ οὐρανοὶ εὐφραινέσθωσαν, γῆ καὶ τὰ ἐπίγεια· ἐξανέστη γὰρ Χριστός, ἐσκυλεύθη ὁ θάνατος, ἡ εὐφρόσυνος, ἐπεφάνη ἡμέρα, κεκλεισμένων, τῶν θυρῶν ἔνδον εἰσῆλθεν ὁ Ζωοδότης καὶ Κύριος.

Στίχ. Οι οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ, ποίησιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα.

Τῇ ἡμέρᾳ ὁ Κύριος, ἦν ἐποίησε σήμερον, ἀγαλλιασώμεθα εὐφραινόμενοι, ὁ Ζωοδότης ἐγήγερται, ὁ Ἄδης ἐσκύλευται, Ἀποστόλων ὁ χορὸς τὴν χαρὰν ἀκουτίζεται, ἐψηλάφησε, τὴν πλευρὰν τοῦ Δεσπότου, ἀπιστήσας, ὁ Θωμᾶς, καὶ ψηλαφήσας διπλῆν οὐσίαν ἐκήρυξε.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ὕχος πλ. δ'

Ἄψαι Θωμᾶ τῆς πλευρᾶς τῇ χειρί, λέγει Χριστὸς καὶ τοὺς τύπους τῶν ἥλων δεῦρο ψηλάφησον πίστει ἐρεύνησον, καὶ γίνου μοι πιστός, καὶ μὴ γίνου ἀπιστος, ὁ δὲ Θωμᾶς, τῷ δακτύλῳ ως ἡψατο τοῦ Δεσπότου μέγα ἀνεβόησε· Σύ μου Θεὸς καὶ Κύριος εὕσπλαγχνε δόξα σοι.